

256110 Переяслав Хм.
ул. Ново-Київське шосе
дом 26 кв.42
Эхо О.І.

Спасибі Вам Сільські вісті, всім редакторам і всім робочим хто має участь в цій газеті. Читаю газету Сільські вісті. Я так цю газету люблю що коли диржу її в руках, то я не відчуваю що це газета мені здається що я стрілася з дорогою людиною чи велика мені родичка, яка розкаже мені все прошого прижитого. Я вже на пенсії і не знала чого я такою була нещасною. Я була замучена голодом, холодом. Осталася в 33 році серед широкої дороги одна. Мені було третій рік, я кожен травичку їла і знаю її вкус і січас, а потім мене приютили в патронат. А я як устану з ліжка іду шукать своїх рідних, та я вже не могла нікого найти. Од наших хат мене ганяли чужі люди як собачку. Січас я взнала що мої рідні всі вимерли з голоду, забрали до зирнинки і повиганяли їх з хати своїх собственних. І ми всі ходили по своєму рідному силу Виля Полтавської обл. Лубенського р-н. І одне одного бачили спотикалися одне через одного пухлими ногами бо їх підняти не можна було. І одне одному не миле було. Голод іскуствений зробили. Хто його зробив, як що не сталін то хто? Як що він довіряв то чого не перевіряв. Я пішла в школу із патронату в 37 році і помню в читанках пошти на кожному листку був портрет Сталіна, вірші нас про його заставляли учить строго я учила і вірила любила бо нас так учили, а не знала що в Сталінське время я осталася сиротою, січас спасибі за газету Сільські вісті, що через цю рідненьку газету я розшукала іще двоюрідних два брата, які осталися сиротами і скиталися як і я. Дві систрички двоюрідних розшукала через газету Сільські вісті. Їхнього батька забрали ночу, була така машина називали чорний ворон, яка їздила тільки ночу і коли люди лягали спать то всі цю машину боялися. Забірали людей з постелі і пропадали без слідно. В 41 році началася війна і мені було 9 років патронат німець розбомбив двоє діток убило з мого класу остальні я не знаю і сьогодні де вони подівалися. А я осталася обратно на той-же самій широкій дорозі одна. І попастися на траві не можна бо німці всіх людей стріляли як не вупор то з гори із Самольота. На мене напали якісь кузявки, зідали мені голову до великих ран. Люди поховалися хто де мог боялися голову виткнуть, бо німці стріляли. Люди були замучені голодом і холодом. Я боялася всього а самолётів боялася до своїх двадцяти років. Німець попалив все зирно, солону, полову. Топить в людей нічим було, їсти тоже не було

чого. Як що назбираєш мусору, то його підпались нічим було небуло спічок. Камінчик об камінчик крисали по пів часа щоб з'явилася іскра, і впала на ватку, затлісця ватка а потом губами роздували огонь. Помню случай мені дали корзинку, січас не помню тих людей і сказали щоб я однесла цю їжу партизанам вони були у Журавці с. Вила Полтавської обл. Лубенського р-н. Я понесла і мене там ніхто не стрів, наведено вже вибралися от туда, а сама я голодна була місяцями. А совісти в мене нефатило поїсти що я несла партизанам нашим солдатікам. Вернулася цим людям я сказала що мене ніхто там не стрів, і я ось принесла назад. І сьогоднішню молодьож нада привчить робить і не стісняця любої роботи. Люба робота принесе пользу і Вам і в государство. Коли німців вигнали з нашого села і люди вернулись в свої хати. Зразу стали по пригорщі каждый кидать зирна в один мішок щоб засіять колгоспне поле тягли борони вручну женщины, і я пішла робить в 13 год. Січас вже на пенції, дважди вітіран труда получаю харошу пенцію, бо любила трудиця і не надіялася в допомічі нікого. І січас яка красота жить. Кругом світло горить, по хатах газ, есть все есть і їсти і з одежі любий вкус одежі, лягаємо спать не боємося як в тридцятих і в п'ятдесятих роках, чоловіки стали ручніші до своїх жінок, бо водки не стало, стали лутше понімать свої семі дітей. Молоді обраццаюся до Вас, не лініця трудиця не стісняйтися любу роботу. Ми вже старі пиридаємо Вам на збереження це тихе співуче щасливе життя бирижіть його. Щоб ви не знали і голоду і холоду. Спасибі руководству за те що боряцься за мир нидоспавши своїх ночей, а колгоспникам за хліб. Нихай наша страна буде такою находчивою сильною як і сьогодні за мир в усьому світі.

Переяслав Хм. Київської обл. Эхо О.І.